

Nomádok

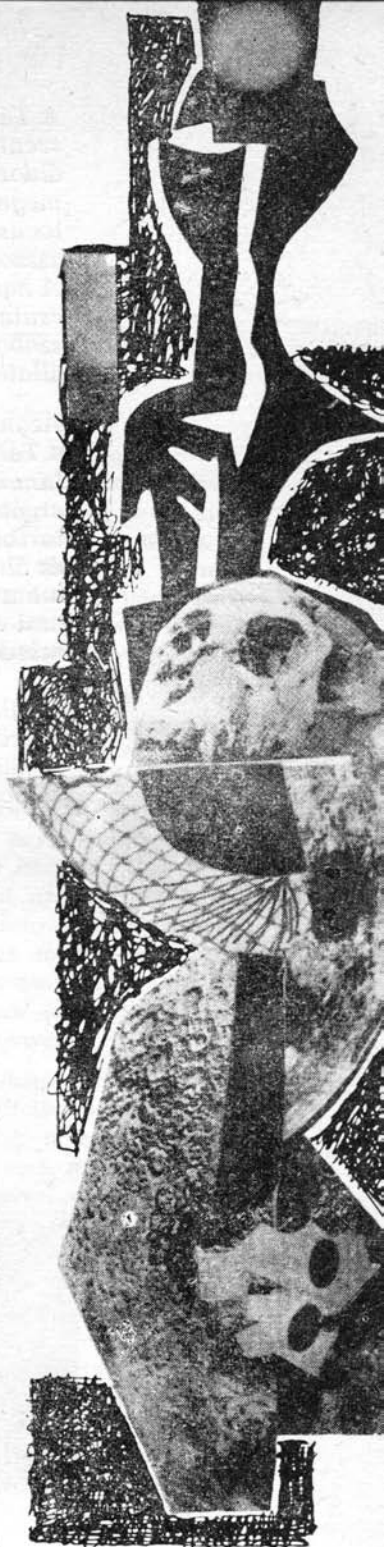
*Az izzó szenekre barna lötyöt öntött,
a füstbe tartotta arcát a Táltos,
az egyetlen Hadúr választott ismerője.
Szürkén elvizenyültek vénséges szemei,
sarkán füst marta könny is
kifordult.*

*A pusztai szelek harcok illatát ígérték —
előző portyán rokkant lovak kigömbölyödtek,
az elcsorbult vasak megélesedtek,
a férfivér megtelt asszonnyal-olthatatlan
szomjjal,
a férfitüdő énekkel-pótolhatatlan
ordítással.*

*A táltos vénember súlyos maszkjait
levetette, kábultan dőlt el az almon,
míg félálmában hallotta,
elporoznak a harcosok lovai nyugatra.
Érezte, nem volt hibátlan a rituálé,
csak émelyítő-tompa kábulat kerülte —
fényes vasakkal Hadúr
meg nem jelent.*

*A lovasok elporoztak.
Súlytalan ködök szálltak a pusztán,
nagy égések estek,
asszonyvér, gyermekvér, öregek vére,
aranytál, ezüsttál, tengermelléki gyöngy ...! —
bőrivel jutott a zsákmány,
könnyű préda,
mert a lovasok tavasszal mindenütt
elporoznak, a gyökérgyűjtő, teherbeejlett
asszonyokkal nem maradt más,
mint a vének, a sivalkodó kölykök
s a Táltos.*

*Negyven nap múltán zörögve visszatértek,
a kápán aranytál, gyöngysor az asszonyoknak,
fűrészorru, ezüstből kalapált hal
a pendelyes jövődő harcosoknak.*

A Táltos ott állt a sátrak helyén,
széntől, hamutól, vértől mocskosan,
áldozati füsttől mart szemében
megmaradtak a falu lángjai — mert
lovak keletebből is jöttek:
asszonyvér, gyermekvér, öregek vére.
A harcosok elfelejtették lovaikat
csutakolni,
szobormereven álltak, csak a fáradt
állatok bőrén villant ideges remegés.

Azon az éjszakán a pernyék-üszkők között
a Táltos elméje eiszállt —
kínok kergették, nyöszörgött,
arcát az égő falu rég-elfújt füstjébe
tartotta,
és álmot látott:
a hatalmas tűzgömb születését,
ami elperzseli a pusztát, elhamvaszt
minden sátort. Kiszárad a tenger . . .

Meghalt.
Észre sem vették.
A harcosok envért cseppentettek az italba,
és bosszúra tettek esküvést.

Veress Pál ötvöstála